Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: AF ESBENS SANGE

Citation: Stuckenberg, Viggo: ”AF ESBENS SANGE”, i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 398. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg02-shoot-workid100113/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

AF ESBENS SANGE

I

Nu rinder Sol over Skovenes Kamme,
sølvspunden flimrer den Edderkops Garn
uden for Gluggens duggede Ramme, —
Hvor mon du lider nu, Ingeborg! Barn!

Vaagen du laa vist den hele Nat
og bied saa stille paa Solens Komme,
fletter du Haaret, nu Solen har fat?
Ingeborg! ved du, at Natten er omme?—

Nede i Slotsgaarden Brøndvippen klirrer,
og Duggen perler ad Glaret ned, —
ved Gluggen jeg staar, mod Skoven jeg stirrer,
saa fuld en Fryd jeg for Hjærtet ved!

Jeg vil mig ride ad Skov i Dag
at gæste min Lykke, at gemme min Kvide, —
Ingeborg! ved du saa fejr en Sag
som mistet Lykke vunden at vide!

III

Hvad er mig det Slot, hvor jeg kongekaldt bor,
min Krone, min gyldene Magt, mit Rige!
saa giftig en Urt mig i Sjælen gror,
de kalder den Lykke, — dryppende Edder
bræmmer dens Bladeflige.

Al Verdens Pragt har de bredt mig for Fod
og budt mig at leve i høje Sale,
dømt mig til Drot og svedet mit Mod,
mens ydmygt de æsked min Vilje
og bad mig befale.

Vis har de kaldt mig, berømmet min Færd,
prist mit Retsind og nævnt mig den gode!
endda min Sjæl er et tørket Kær
og Hjærtet goldt som et Straa, der visned
med Orm under Rode.

Ingeborg! dyr er mig bleven den Bod
jeg maatte for Verden at skue bøde!
og knoppes nu atter mit stubslagne Mod,
jeg ved det vel fjælet, hvor ingen i Verden
dets Vækst lægger øde!

Og rinder nu atter mit Hjærte fuldt,
som Kæret fyldes, naar Vintren lider,
jeg ved dets Væld saa legende smult
gemt i Skove, hvor ingen ved Veje,
dulgt til evige Tider.

IV

Ingeborg! nu rinder Dagen ud,
og højt over Skoven staar Aftnens Maane,
jeg aabner for Gluggen og sidder og ser
Disen ned over Aaen graane.

Der strømmer imod mig fra Skoven derovre
saa krydret en Duft, saa skær en Støj
af Liv, der puslende redes til Hvile,
af skælvende Løv, af pippende Fugle,
der ind i det skumrende Skovbryn fløj.

Og medens det tystner inde og ude,
lister min Sjæl sig fra Slottets Kammer
til dig i Skoven, og vi to mødes,
hvor Fuglene fjæles bag søvnstille Stammer,

og vi to vanger alene derinde,
og over os hvisker den store Skov,
hvisker endnu, naar Stjærnerne svinde,
hvisker evindelig, hvisker evig — —

V

Mine Dage de rinde saa lykkelig lyse,
som den Gang jeg laa for min Faders Hytte
og leged og fulgte de sejlende Ørne,
der højt under Himlen drev efter Bytte.

Mit er atter, hvad før jeg svigred,
tyst fylder Skoven min Tankes Lukke,
og Jorden grønnes, hvor jeg mig vender;
langt Liv for Lykken Gøgene kukke;

langt Liv, Ingeborg, evig Vandren
for dig og for mig ad de skovstille Stier,
ikke vi skilles, før over vort Hoved
Skovenes Hvisken for stedse tier;

for Skovens Hvisken er vore Hjærters
levende Slag, og Fuglenes Færden
i Skyggernes Skumring vor Lykkes Puslen,
Skoven mit Rige, Skoven vor Verden!

VI

Nu grønner sig Sletten,
hvor min Faders Hytte staar,
nu skinner dens Blomster,
dens Dugg og dens Sol,
nu fylder saa tyst mig min Barndoms
ensomt levede Aar.

I Drømme og vaagen
dukker sig Slettens Græs for min Fod;
jeg maa le af Lykke,
saa lys er Dagen!
og alle de Fugle i Skoven
kvidre mig Hilsen imod!

Og sidder som Drot jeg
med Scepteret lagt over Skød,
med Hoffet omkring mig
i maabende Tavshed,
jeg kunde mig rejse og raabe:
Ved I det! Kongen er død!